

Το περιοδικό antifa εκδίδεται κάθε δύο μήνες και ασχολείται με το ρατσισμό και το φασισμό στην Ελλάδα και διεθνώς.

Την αποκλειστική ευθύνη του περιοδικού την έχει η συντακτική του ομάδα (η οποία συμμετέχει ως τέτοια στις εκδόσεις antifa scripta).

Αυτό σημαίνει πως για ό,τι γράφεται ή παραλείπεται να γραφτεί αποκλειστικά υπεύθυνος είναι αυτή και μόνο αυτή.

Πέρα από την ανάλυση και την αντιπληροφόρηση το περιοδικό antifa υποστηρίζει ενεργά το αντιφασιστικό κίνημα. Έτσι η συντακτική του ομάδα συμμετέχει στην αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa.

Αν με κάποιο τρόπο αυτά που διαβάζετε εδώ σας φαίνονται ενδιαφέροντα, η ηλεκτρονική μας διεύθυνση σας περιμένει:

www.autonomeantifa.gr
antifascripta@yahoo.com

Δεκέμβρης 2024

ΚΑΛΩΔΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΒΥΤΕ ΣΑΝ ΝΑ ΛΕΜΕ ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΕΝΤΟΛΕΣ

Φτιάξτε την παρακάτω σκηνή με το μυαλό σας. Ένας αυτόνομος, σαν κι εκείνους που γράφουν τούτο το περιοδικό, βρίσκεται σε κάποια τυχαία κοινωνική συνάθροιση. Όχι συνέλευση, ούτε και διαδήλωση. Μιλάμε για κάτι τελείως διαφορετικό. Μπορεί να είναι ένα παιδικό πάρτι, μπορεί να 'ναι και μια οικογενειακή μάζωξη, δεν έχει σημασία. Ο αυτόνομος πάντως βρίσκεται μόνος του, μακριά απ' την θαλπωρή της εβδομαδιαίας του κουβέντας και των ομοίων του καθισμένων σε κύκλο. Οπότε αναγκάζεται να συμμετάσχει σε παντός είδους αλλοπρόσας συζητήσεις. Κάποια στιγμή, πέφτει και το εξής θέμα στο τραπέζι: «Έχετε δοκιμάσει αυτήν την νέα εφαρμογή για το smartphone;». Η πλειοψηφία των παρευρισκόμενων εκθειάζει την λειτουργία της. Κάποιοι αναφωνεί: «μα πόσο πιο εύκολη κάνει την ζωή μας!». Κάποιοι άλλος έχει μερικούς προβληματισμούς: «δεν ξέρω τι επιπτώσεις θα μπορούσε να έχει στα λάθος χέρια». Κι ο αυτόνομος; Σίγουρα έχετε μαντέψει την αντίδρασή του. Έχει ξινίσει τα μούτρα του και πίνει την μπίρα του σε μια γωνίτσα κρατώντας το στόμα του κλειστό.

Δεν προέρχεται από αντικοινωνικότητα η συμπεριφορά του αυτόνομου. Εντάξει, μπορεί λιγάκι. Πολύ περισσότερο όμως, πηγάζει απ' την καχυποψία που καλλιεργούμε όσοι συμμετέχουμε σε αυτόνομες ομάδες και συνελεύσεις, απέναντι στα τεχνοεπιστημονικά επιτεύγματα των αφεντικών μας.

Ρίχτε μια ματιά στην ιστορία μας και θα το διαπιστώσετε με γυμνό μάτι: η κριτική στην επιστήμη και την τεχνολογία έχει αποτελέσει αναπόσπαστο κομμάτι του πολιτικού μας λόγου από τα γεννοφάσκια μας. Από τις Ανοιχτές Συνελεύσεις των Μητροπολιτικών Συμβουλίων στις αρχές της χιλιετίας μέχρι τις γυναικείες ομάδες και τις antifa συνελεύσεις του σήμερα, ένα κάρο ζητήματα απ' αυτά που κανονικά θεωρούνται «ουδέτερα» έχουν μπει στο μικροσκόπιο κι έχουν γίνει φύλλο και φτερό. Η βιοτεχνολογία κι η βιοπληροφορική: οι υπολογιστές κι ολόκληρο το σύμπαν που έχει οικοδομηθεί γύρω τους, από το διαδίκτυο ως ακόμη και τα βιντεοπαιχνίδια: η πολεοδομία κι η αρχιτεκτονική: η ιατρική, οι εκπρόσωποί της κι οι προεκτάσεις της: η τεχνητή νοημοσύνη, το αυτοκίνητο, τα μαθηματικά... Η λίστα δεν έχει τελειωμό!

Δεν έχουμε ανοίξει αυτήν την αντιπαράθεση με τον κόσμο της επιστήμης και της τεχνολογίας επειδή είμαστε «τεχνοφοβικοί», ούτε απλώς για να έχουμε έναν ακόμα λόγο

να στραβομουτσουνιάζουμε στα πάρτι. Αντιθέτως. Νομίζουμε ότι η επίθεση στην επιστήμη και την τεχνολογία πρέπει ν' αποτελεί σάρκα απ' την σάρκα της αντικαπιταλιστικής κριτικής. Η επιστήμη είναι η γλώσσα που δημιουργούν τ' αφεντικά μας για να ερμηνεύουν τον κόσμο. Αν αδυνατούμε να την βάλουμε στο στόχαστρο, τότε οι ερμηνείες των αφεντικών θα μας φορεθούνε καπέλο. Η τεχνολογία είναι οι προσαγές των αφεντικών μας εγγεγραμμένες σε καλώδια, μέταλλα και οικοδομικά υλικά. Αν δεν μπορούμε να το αναγνωρίσουμε αυτό, τότε είμαστε καταδικασμένοι να συμμορφωνόμαστε με τις προσαγές τους δίχως καν να το καταλαβαίνουμε.

Κι όμως, την στιγμή που μιλάμε, η κριτική στην επιστήμη και την τεχνολογία παραμένει από περιθωριακή έως ανύπαρκτη πρακτική, ακόμα κι ανάμεσα στους αντιεξουσιαστικούς κύκλους. Το αποτέλεσμα είναι οι μοναδικές γνώμες που κυκλοφορούν εκεί έξω για το ζήτημα, να είναι αυτές του ΚΚΕ. Οι οποίες, ως συνήθως, μεταμφιέζονται σε ανταγωνιστικές αφηγήσεις, ενώ στην πραγματικότητα συνηγορούν στον προοδευτικό χαρακτήρα της επιστήμης. Γι' αυτό και είναι γεμάτες από εκκλήσεις για εμπιστοσύνη στους ειδικούς και από διθυράμβους στο όνομα της αντικειμενικής αλήθειας. Γι' αυτό τελικά καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι το μοναδικό ζήτημα που αξίζει να συζητηθεί είναι η καλή και η κακή χρήση της επιστήμης.¹

Προσέξτε, όμως! Εμείς παραπάνω είπαμε κάτι πολύ διαφορετικό. Δηλαδή, την αντίθεσή μας στην τεχνοεπιστήμη δεν την γεννούν «οι κακές εφαρμογές της». Αλλά η ακλόνητη πεποίθησή μας ότι η ουσία της είναι να αποτελέει γλώσσα των αφεντικών και να αποτυπώνει την εξουσία τους σε υλικές διατάξεις.

Πιστοί και πιστές σ' αυτήν την ιδέα, έχουμε να σας παρουσιάσουμε μια καινούρια έκδοση! Ο τίτλος της είναι *Ο Μαρξ και η Μηχανή*. Κι ο υπότιτλος, *Αντιτεχνολογικές Κριτικές από τη Δεκαετία του '80*. Όπως αναφέρεται και στην εισαγωγή της, πρόκειται για κείμενα που έχουν γραφτεί από «παιδιά των κινημάτων της δεκαετίας του '60. Έπειτα από την ήττα εκείνων των κινημάτων, οι συγγραφείς του παρόντος τόμου και πολλοί από τους συγγραφείς των υποσημειώσεών τους, βρήκαν καταφύγιο εκεί από όπου είχαν ξεκινήσει ως φοιτητές: στο εσωτερικό των πανεπιστημίων. Εκεί, ξεκίνησαν την ακαδημαϊκή τους καριέρα χρησιμοποιώντας, καταρχήν, όσα είχαν μάθει ή ανακαλύψει κατά τη συμμετοχή τους

ANTI FA SPEA KING

στα κινήματα. [...] Δεν πρόκειται ακριβώς για αυτό που σήμερα αναγνωρίζουμε ως ακαδημαϊκή παραγωγή, αλλά για οργάνωση υπό ακαδημαϊκό μανδύα συγκεκριμένων αντιλήψεων οι οποίες προέρχονταν από τα κινήματα εκτός πανεπιστημίου. Με μια πολύ ισχυρή έννοια δηλαδή, οι αντιλήψεις περί της καπιταλιστικής χρήσης των μηχανών που εκφράστηκαν κατά τη δεκαετία του '80 με τον τρόπο που θα δείτε σε αυτόν τον τόμο, προέρχονταν από την εργατική τάξη: από την έμπρακτη αντιτεχνολογική και αντιεπιστημονική κριτική που εξέφρασαν οι εργάτες της αλυσίδας συναρμολόγησης, οι γυναίκες και οι μειονότητες κατά τις δεκαετίες του '60 και του '70».²

Στις σελίδες αυτής της έκδοσης θα βρείτε μια ιστορία των μαρξιστικών απόψεων περί τεχνολογίας, μια υπεράσπιση της ιδέας ότι τα τεχνολογικά αντικείμενα κουβαλάνε μέσα τους πολιτική, μια σύνοψη των ιδεών του ίδιου του Μαρξ για την τεχνολογία και άλλα πολλά. Ανάμεσά τους, θα βρείτε επίσης χαρακτηριστικά παραδείγματα που μπορούν να χρησιμοποιηθούν προκειμένου να υποστηριχθούν οι αντιλήψεις για την φύση της επιστήμης και της τεχνολογίας που συνοψίζουμε σ' αυτό εδώ το κείμενο.

Ένα τέτοιο παράδειγμα προέρχεται απ' το δεύτερο δοκίμιο που συμπεριλαμβάνεται στις σελίδες αυτού του βιβλίου. Θα σας το παραθέσουμε εδώ συνοπτικά γιατί νομίζουμε ότι είναι ενδεικτικό και θα σας κινήσει το ενδιαφέρον. Στο Λονγκ Άιλαντ της Νέας Υόρκης υπάρχουν περίπου διακόσιες υπερυψωμένες διαβάσεις για πεζούς πάνω από τους δρόμους. Ο σχεδιασμός τους είναι τέτοιος που ένα αυτοκίνητο χωράει άνετα να περάσει από κάτω τους. Για τα λεωφορεία, όμως, οι συγκεκριμένοι δρόμοι είναι απροσπέλαστοι. Ο σχεδιασμός αυτός δεν έγινε στην τύχη. Σκοπός του αρχιτέκτονα ήταν να επιτρέπεται η διέλευση των Ι.Χ., δηλαδή των λευκών από τα μεσαία και ανώτερα κοινωνικά στρώματα που είχαν στην ιδιοκτησία τους τέτοια οχήματα και χρησιμοποιούσαν την περιοχή για λόγους αναψυχής. Ταυτόχρονα, σκοπός του ήταν επίσης να καταστεί αδύνατη η πρόσβαση για τους μαύρους και τους φτωχούς που κινούνταν με τα μέσα μαζικής μεταφοράς. Οι γέφυρες αυτές στέκονται ακόμα. Κι ακόμα τα λεωφορεία δεν χωράνε να περάσουν από κάτω τους.

Δώστε βάση τώρα: στην συγκεκριμένη περίπτωση, η απαγόρευση της πρόσβασης σε έναν ορισμένο χώρο για μια ορισμένη κοινω-

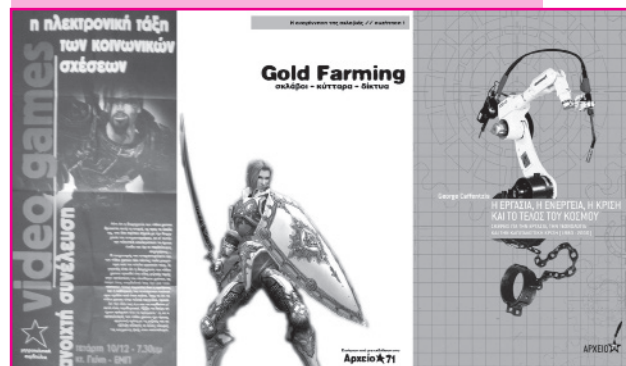
νική τάξη δεν επιτεύχθηκε μέσα από κάποιο νόμο, ούτε καν μέσα από κάποια πολιτική της δημόσιας τάξης. Όχι, ήταν η αρχιτεκτονική αυτή που ανέλαβε να ενσωματώσει τον ταξικό αποκλεισμό και τον ρατσισμό και τελικά να τον εκφράσει στον υλικό κόσμο ως προσεκτικά διατεταγμένους τόνους από τσιμέντο και χάλυβα. Τι να την κάνεις εδώ την κριτική του ΚΚΕ; Εδώ η κρατική εξουσία έχει γραφτεί ανεξίτηλα επάνω στο μπετόν αρμέ!

Ελπίζουμε να σας πείσαμε να πάρετε στα χέρια σας την νέα έκδοση, αλλά οι καινοτομίες μας δεν σταματούν εκεί. Διότι στο τεύχος του περιοδικού που κρατάτε στα χέρια σας, εγκαινιάζουμε και μια καινούρια στήλη με τον τίτλο Contre-Tech. Στόχος της είναι να βάλει τις αντιλήψεις που συγκεντρώσαμε παραπάνω να δουλέψουν ενάντια στον μαγικό κόσμο του ίντερνετ που σήμερα μας παρουσιάζεται ως άυλος! Αν τα καταφέρουμε καλά, κείμενο το κείμενο, θα αναδεικνύουμε την υλικότητα, την ιστορία και την εργασία που κρύβονται πίσω από φλέγοντα ζητήματα της εποχής μας όπως η τεχνητή νοημοσύνη, η αυτοματοποίηση και η ψηφιακή μετάβαση. Αν τα καταφέρουμε ακόμα καλύτερα, τελικά πίσω απ' όλα αυτά θα αναδειχθεί το κράτος, αιμοσταγές και λυσσασμένο.

Έτσι που λέτε! Η κριτική σ' ό,τι σήμερα μας παρουσιάζεται ως «πρόοδος» παραμένει πιο επίκαιρη από ποτέ. Και πώς θα μπορούσε να είναι αλλιώς; Οι πλατφόρμες ξεπηδάνε τριγύρω μας σαν τα μανιτάρια. Τα «έξυπνα» γκατζετάκια γίνονται υποχρεωτικά μ' έναν σκαμμό τρόπους. Οι επιστημονικές αφηγήσεις έρχονται και παρέρχονται, μυστικιστικές όσο πάντοτε κι εξίσου αδιαμφισβήτητες. Δηλαδή: το κράτος οπλίζεται εναντίον μας καθώς προετοιμάζεται για πόλεμο. Αν μη τι άλλο, οφείλουμε να κατανοήσουμε ότι η επιστήμη κι η τεχνολογία αποτελούν κομμάτι αυτού του οπλοστασίου. Προκειμένου να μπορούμε να τους συμπεριφερθούμε με την μηδενική εμπιστοσύνη και την απόλυτη καχυποψία που τους αρμόζει.

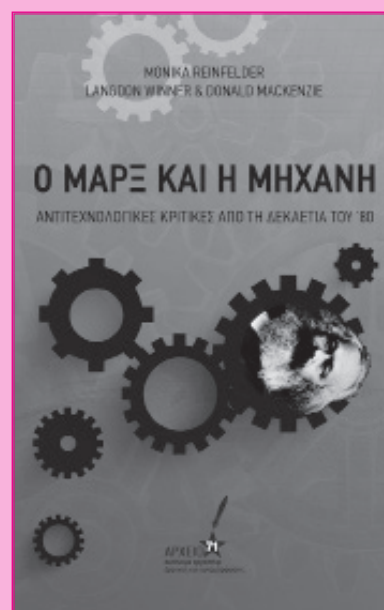
1. Βλέπε για παράδειγμα: Δ. Κουτσούμπας, «Ο σκοπός της επιστήμης βρίσκει νόημα σε μια κοινωνία στο ύψος των ονείρων και των ανθρώπων», *Ριζοσπάστης*, 21/10/2021. Ο συγκεκριμένος λόγος προέρχεται μάλιστα κι από την εποχή της καραντίνας, τότε που ένα μεγάλο κομμάτι της πειθαρχίας μας γινόταν με κουμπάκια, καλώδια, εμβόλια και λευκές ρόμπες, οπότε έχει διπλή σημασία.
2. Monika Reinfelder, Langdon Winner & Donald Mackenzie, *Ο Μαρξ και η Μηχανή*, *Αρχείο 71*, 12/2024.

ΕΙΝΑΙ ΒΑΡΙΑ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Σας το λέμε και το εννοούμε, η αντιτεχνολογική κριτική είναι οργανικό κομμάτι της αυτόνομης σκέψης. Παραπάνω, μερικές μονάχα απ' τις στιγμές της διαδρομής μέχρι σήμερα. Ανοικτή Συνέλευση των Μητροπολιτικών Συμβουλίων με θέμα τα video games (2002) – Εκδήλωση με θέμα την διαδικτυακή αναγέννηση της Σκλαβιάς από την πολιτική ομάδα Metro Tools (2012) – Έκδοση των κειμένων του Τζορτζ Καφέντζις με τίτλο *Η Εργασία, Η Ενέργεια, Η Κρίση και το Τέλος του Κόσμου* (2012).

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ

Ιδού και το καινούριο πόνημα που μόλις κυκλοφόρησε. Ο Μαρξ και η Μηχανή: Αντιτεχνολογικές Κριτικές από την Δεκαετία του '80. Ελπίζουμε να χρησιμοποιηθεί προκειμένου να γεννηθούν γόνιμες λουδιτικές συζητήσεις!